

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121210064
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5121210064.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Jozefa Turzu, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, D., právne zastúpený: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 51Csp/72/2021-87 z 01. decembra 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie vo výške 500,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Okresný súd citujúc ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), posúdil právny vzťah medzi zmluvnými stranami ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý aplikoval citovanú právnu úpravu spotrebiteľského práva. K citovanému ustanoveniu uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Musí byť však splnená podmienka na priznanie primeraného zadosťučinenia a tou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a jeho preukázanie. V tejto súvislosti poukázal na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Podľa okresného súdu je teda nárok spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne a že si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej uvedenými právnymi predpismi. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že si žalobca úspešne uplatnil nárok z titulu porušenia jeho práva ustanoveného osobitnými predpismi v konaní pred Okresným súdom Žilina sp. zn. 2Csp/83/2017 a z tohto titulu má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Podľa okresného súdu je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, keďže bolo preukázané, že nepostupoval s

odbornou starostlivosťou, keď predložil žalobcovi na podpis zmluvu, ktorá neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a ktorá obsahovala ustanovenia v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Na základe súdneho prieskumu spotrebiteľskej zmluvy vo veci sp. zn. 2Csp/83/2017 okresný súd konštatoval absenciu náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z., konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. c), g), i), j) a y) ako aj rozpor s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k úrokovej sadzbe úveru. Taktiež mal za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Csp/83/2017 zrejmé, že vo vzťahu k spotrebiteľovi bolo nepochybne porušených súčasne niekoľko predpisov, jednak ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý jasne určuje podstatné obsahové náležitosti zmlúv, ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý definuje, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané, pričom porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z.

3. Okresný súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že neboli naplnené podmienky pre priznanie primeraného zadosťučinenia. Žalobcom uplatnené primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur považoval za primerané, a preto mu ho v tejto výške aj priznal. Konštatoval, že je primerané výške úveru, poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a zároveň spĺňa aj funkciu sankcie, ktorá by mala odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Zohľadnil predovšetkým to, že nesprávne koncipovanou zmluvou a bezdôvodným obohatením na strane žalovaného vyvolal žalovaný u žalobcu ako spotrebiteľa stav právnej neistoty, ktorý žalobca mohol/musel riešiť prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu podanou žalobou. Okresný súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v súdnom konaní pre žalobcu predstavuje výlučne výhodu v získaní bezúročného a bezpoplatkového úveru, keďže bolo zákonnou povinnosťou žalovaného ako dodávateľa s dlhoročnými skúsenosťami na trhu pôžičiek pripraviť zmluvu, ktorá by bola v súlade s normami spotrebiteľského práva, a v ktorom dôsledku by spotrebiteľ nebol nútený hájiť svoje práva a záujmy prostredníctvom súdneho sporu, ktorý určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa. Navyše podľa okresného súdu veľká časť spotrebiteľov ani súdne konanie neinicuje, či už z dôvodu nedostatku financií alebo času, prípadne sa spoliehajú na odbornosť skúsenejšieho dodávateľa a majú za to, že zmluva je v súlade s právnymi predpismi. Okresný súd ďalej prihliadal na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohacovania sa pre spotrebiteľa, ale jeho základným účelom je satisfakcia žalobcu ako spotrebiteľa, čo vyplýva zo samotného názvu tohto inštitútu „zadosťučinenie“. Na záver k predmetnému uviedol, že priznané zadosťučinenie v hodnote 500,- eur, nepredstavuje ani 10% zo sumy, ktorú žalovaný na úkor žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia konštatovaného súdom v konaní pod sp. zn. 2Csp/83/2017 získal. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v spore v celom rozsahu úspešný, priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nedôvodné a nepodložené v priznanej výške. Citujúc ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. uviedol, že spotrebiteľove práva a povinnosti úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené a spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 2Csp/83/2017 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom rozhodol konajúci súd vydaním rozsudku, čo podľa žalovaného v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Uviedol, že žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu, ako spotrebiteľa poškodiť, pričom sa obmedzil len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa. Pre spotrebiteľa by vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Podľa žalovaného nevznikla žalobcovi žiadna reálna škoda a naopak, predstavovalo to ujmu pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia má byť podľa žalovaného nastolenie akejkoľvek rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd

vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získa výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti bolo priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, došlo by podľa žalovaného k nesprávnej aplikácii ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018 a 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Jediná ujma, ktorá mohla žalobcovi vzniknúť, je podľa žalovaného ujma za zaplatené úroky, ktorá už bola nahradená na základe rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn. 2Csp/83/2017. Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol ani inak nešpecifikoval. Žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Jedná sa podľa žalovaného výlučne o výhodu pre spotrebiteľa a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Žalovaný uviedol, že vyplatenie žalovanej sumy vo výške 500,- eur považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Uviedol, že počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluve. Takéto konanie podľa žalovaného jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/36/2020 zo dňa 10.09.2020, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/33/2021 zo dňa 27.10.2021 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/8/2022 zo dňa 26.05.2022.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním z 15.03.2023 a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100%. Uviedol, že žalovaný v obsahu odvolania nijakým spôsobom nereflektuje na odôvodnenie rozhodnutia a javí sa, že podaným odvolaním vyjadruje len nespokojnosť s výsledkom konania. Podľa žalobcu prezentuje rovnaké úvahy a predkladá rovnaké argumenty ako boli predmetom prvostupňového konania, pričom súd sa právne relevantným spôsobom so všetkými námietkami žalovaného v obsahu odôvodnenia rozhodnutia vysporiadal. Uviedol, že je výlučne chybou žalovaného, že napriek jeho dlhoročným skúsenostiam, opakovaným poučeniam zo sporových konaní vyplývajúcich zo súdnych rozhodnutí, nepredkladá spotrebiteľom formulárové produkty s právne súladným obsahom a v prípade, že sa spotrebiteľ mobilizuje, ospravedlňuje svoje zlyhanie tak, že by predsa nemalo zmysel pre veriteľa nedodržať všetky zákonné náležitosti. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2016, sp. zn. 6Cdo/389/2015. Žalobca ďalej uviedol, že podľa jeho názoru splnil kvalifikačný predpoklad pre to, aby bolo žalobe o primerané zadosťučinenie vyhovené. K záveru okresného súdu o výške primeraného zadosťučinenia uviedol, že tento jednoznačne rešpektuje nielen prevládajúcu rozhodovaciu líniu všeobecných súdov SR, ale rovnako právne závery Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Podľa žalobcu taktiež nie je bez právneho významu to, že z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy, pokiaľ ide o porušovanie práv spotrebiteľov, o ktorej má žalovaný nepochybne i vedomosť, ako aj o mnohopočetnej rozhodovacej praxi slovenských súdov o vadnosti svojich produktov, v dôsledku čoho sú tieto opakovane súdmi stabilne vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov prípadne obsahujú vo výroku rozhodnutia určenie neprijateľných zmluvných podmienok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/67/2020 zo dňa 23. februára 2021. Žalobca na záver uviedol, že okresný súd postupoval procesne správne, dostatočne umožnil jednotlivým procesným stranám konať tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, prvostupňové konanie nemá žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe takto vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Odvolací súd sa v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, preto sa obmedzil iba na skonštatovanie

správnosti dôvodov tohto rozhodnutia a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil/zopakoval niektoré podstatné skutočnosti/argumenty s tým, že v ostatnom v celom rozsahu odkazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Odvolateľ namietal nesplnenie zákonných predpokladov vyplývajúcich z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pre priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobcove práva a povinnosti spotrebiteľa uzatvorenou úverovou zmluvou neboli žiadnym spôsobom poškodené, žalobca žiadne poškodenie práv neprezentoval. Vyhlásením úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov žalobcovi vyplynula výhoda, s ktorou ani hypoteticky pri uzatváraní zmluvy nepočítal.

9. V konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2 Csp/83/2017 bol vydaný rozsudok, na základe ktorého bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5.698,13 eur s príslušenstvom. Okresný súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom neobsahuje všetky povinne vyžadované náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho sa úver na jej základe poskytnutý žalobcovi žalovaným považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu, v ktorom prijal plnenie od žalobcu nad rozsah požičanej istiny.

10. Okresný súd v tomto konaní ako prejudiciálnu riešil otázku porušenia povinností žalovaného ako veriteľa pri uzatváraní zmluvy o úvere so žalobcom ako spotrebiteľom. Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že vo vyššie označenom súdnom konaní sa rozhodovalo "len" o vydaní bezdôvodného obohatenia. V tomto konaní okresný súd konštatoval porušenie konkrétnych ustanovení osobitného právneho predpisu - zákona č. 129/2010 Z. z. žalovaným pri uzatváraní zmluvy o úvere so žalobcom. Podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietat' v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z.) je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke (uznesenie NS SR z 25. mája 2022, sp. zn. 3Cdo/31/2020, uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým číslom 30/2023). Na základe uvedeného je nepochybné, že v konaní sp. zn. 2Csp/83/2017 si žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie jeho práv žalovaným pri uzatváraní zmluvy o úvere.

11. Žalovaný ďalej namietal, že žalobcovi reálne žiadna ujma nevznikla, na jeho strane nedošlo ani k vzniku škody, práve naopak získal výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru. Odvolací súd nepovažoval túto námietku za opodstatnenú.

12. K právnej otázke, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozsudku z 30. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 (bod 18. jeho odôvodnenia), z ktorého záverov následne vychádzajú aj neskoršie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. 7Cdo/91/2022, 5Cdo/65/2023). Uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní z tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru nebolo povinnosťou žalobcu v konaní preukazovať konkrétnu výšku ujmy, prípadne tvrdiť a preukázať výšku škody.

14. Žalovaný namietal neprimeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia žalobcovi. Opätovne zdôrazňoval, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla. Konštatovanie, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov bolo pre žalobcu výhodné. Okresný súd dostatočne podrobne uviedol dôvody, ktoré ho viedli k priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej vo výroku napadnutého rozsudku. So závermi okresného súdu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto v konkrétnostiach poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Žalovaný v podanom odvolaní uvádza argumentáciu, ktorú prezentoval v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa okresný súd dostatočne vypořiadal. Odvolací súd nepovažuje za potrebné dôvody uvádzané okresným súdom opakovať.

15. Na základe vyššie uvedených argumentov odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (t. j. vo výroku I) potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním priamo nenapadnutý, ale od výroku vo veci samej závislý, výrok o trovách konania (výrok II.). Okresný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov vychádzal zo zásady úspechu v konaní a správne aplikoval pri rozhodovaní § 255 ods. 1 CSP.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní nebolo odvolaniu žalovaného vyhovené, v celom rozsahu bol v odvolaní úspešný žalobca, preto mu odvolací súd voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).